

— Баръ! извъка кдинъ Печенѣгъ. Облакатъ прѣминъ, и мѣсячина огрѣ кулж-тж. На връх-атъ и' като лекъ джхъ, забуленъ съ бѣло було, сѣди нѣкой-си.

— Е-хе, кардашь! извъка кдинъ Печенѣгъ, това к бѣла глава.

— Истина бѣла глава, глѣдай т'ва к мома забулена, сѣди, нѣщо ся к умыслила.

— Ей, глѣдайте що к тамъ, мома или нѣкой джхъ.

— Дай да ѣж подплашимъ.

— Не дѣй, стой да обадимъ на найна, ако ѣж убикмъ безъ да го попытамы, ще си навѣкмъ бѣдж.

— По-добрѣ да обадимъ.

— Аколи пакъ побѣгне?

— Нѣма да побѣгне, рече кдинъ Печенѣгъ, кой-то стоиме спроти самж-тж кулж.

— А ты поручникъ ли си за неж.

— Та менѣ що ми к? азъ така си рекохъ, по-вече нищо.

Събрахъ ся Печенѣзи, глѣдѣтъ на това чюдо, и не знаѣтъ що да чинѣтъ, да будѣтъ ли найна или нѣ.

— Чи бѣва ли за таквы праздни работы